



# SVĖDASŲ VARPAS

2020 m. rugpjūčio mėn.

Nr. 8

50

Leidžiamas nuo 2016 m. liepos 1 d.

## Laikraščio „Svėdasų varpas“ kelias iki 50-to numerio

Skaitytojų rankose atsiradęs mūsų laikraščio rugpjūčio mėnesio numeris – jubiliejinis, jau 50-asis. Kuriai nors solidžiai, gausaus būrio darbuotojų leidžiamai respublikininei žiniasklaidos priemonei toks faktas gal net ir nebūtų pastebėtinas, įsimintinas. Tuo tarpu mūsų kuklaus provincijos laikraščio leidėjų ir autorių kolektyvui, visiems skaitytojams 50 numerių – tai jau ženkli pergalė, įsimintinas įvykis.

Ta proga laikraščio „Svėdasų varpas“ leidimo sumanytojas, vyr. redaktorius svėdasiškis STASYS GAVENAVIČIUS atsako į svėdasiškio žurnalisto, Lietuvos žurnalistų sąjungos nario VYTAUTO BAGDONO klausimus.

### Kaip Jums kilo mintis Svėdasuose pradėti leisti spaudos leidinį?

Kiekvieno žmogaus gyvenimas eina savuoju keliu. Mano šeimoje, pragyvenus kartu su žmona 58 metus, 2014 m. įvyko nelaimė. Mano sutuoktinę Stašę pakirto insultas, teko du metus ją prižiūrėti. Deja, 2016 m. ji iškeliavo Anapilin. Parėjęs į namus jausdavaisi vienišas, juk į bet kokį garsą keturios sienos neatsako. Nusprendžiau ieškoti



užimtumo, kurį savo jėgomis pajėgčiau atlikti. Kilo mintis leisti laikraštį mano gimtųjų Svėdasų bendruomenei. Žinojau, kad čia ilgėliau ar trumpėliau buvo leidžiami neperiodiniai, proginiai laikraštukai, bet norėjosi, kad Svėdasų krašte pasirodytų reguliariai, kas mėnesį leidžiamas laikraštis. Jau turėjau šiokios tokios leidybinės patirties: Lietuvos nepriklausomybės pradžioje leidau laikraštį „Verslas ir prekyba“,

apžvelgiantį mano specialybės – prekybos ekonomikos – aktualijas. Be to, mano idėjai pritarė studijų draugas ir buvęs bendradarbis dr. Juozas Šalčius, laikraščio „Statyba“ vyr. redaktorius. Tokių minčių vedamas atvykau į savo gimtinę – Svėdasus.

### Kaip reagavo Svėdasų atsakingi darbuotojai į Jūsų norą leisti laikraštį?

Pirmiausia norėjau sužinoti atsakingų už Svėdasų seniūniją ir parapiją žmonių nuomonę. Nuėjau pas seniūną Valentimą Neniškį, pas parapijos kleboną kun. Vyda Juškėną, kalbėjau su Svėdasų J. Tumo-Vaižganto gimnazijos direktoriumi Alvydu Kirvėla, su Svėdasų bendruomenės pirmininke Asta Fjellbirkeland, bibliotekos vadove Asta Mediniene. Visi tuomet palaikė šią idėją, bet kai reikėjo įteisinti ir išleisti pirmąjį numerį, atsirado sunkumų.

### Susidūrus su pirmaisiais sunkumais, Jūs neatsisakėte savo sumanymo ir veikėte toliau?

Ieškodamas išeišties, nuvykau į Vilnių, pas buvusį mūsų klasės seniūną Vytautą

Nukelta į 2 p.

## Iki Kalėdų Grikiapelių gatvė Grikiapeliuose bus išasfaltuota

Grikiapelių gyvenvietės Grikiapelių gatvė ilgai buvo seniūnijos prioritetinių



asfaltavimo laukiančių gatvių sąrašo priekyje. Iki šių metų lapkričio 30 dienos gatvės bus išasfaltuota. Gautas finansavimas, atliktas viešasis pirkimas. 1001 metras (nuo plento iki Šaltupės upelio) pus padengtas 8 cm asfalto sluoksniu, bus įrengti kelio ženklai, nuvažos. Dabar gatvę apšviečia 5 šviestuvai, po remonto bus įrengtos 6 metrų aukščio metalinės cinkuotos atramos ir ant gemblių bus sumontuoti net 21 30 W galingumo LED šviestuvai. Pastaba: atkarpoje tarp sankryžos su Mokyklos gatve ir plento Svėdasuose, apšvietimo

nebus, esama apšvietimo linija bus demontuota, nauji stulpai bus kitoje pusėje nei dabar.

Darbus pagal UAB „URBAN LINE“ parengtą Statinio techninį darbo projektą atliks vietinė, Anykščių įmonė.

2019 08 mėn. UAB „URBAN LINE“ parengtas Statinio techninį darbo projektą 2019 11 19 dieną patvirtintino Anykščių rajono savivaldybės administracijos direktorė Ligita Kuliešaitė.

Seniūnas Saulius Rasalas

# Laikraščio „Svėdasų varpas“ kelias iki 50-to numerio

Atkelta iš 1 p.

Vanagą. Pas jį buvo ir jo globotinė Vida Brazionienė. Vytautas, humanitarinių mokslų (filologijos) daktaras, pasakė: „Tai nuostabu, tai būtų didelis pasiekimas miestelio švietimo srityje, gyventojai įgytų didesnę pasitikėjimą, Svėdasai sparčiau vystytųsi, taptų pavyzdžiu kitiems rajono bei šalies miesteliams“. O paskui pridūrė, kad jo jėgos senka, mums pagelbėti nebegali, nebent galėtų duoti savo eilėraščių, parašytą apie J. Tumą-Vaižgantą. Tada paskambinau svėdasiškiui, savo krašto puoselėtoju, mokslininkui, bibliografui, vienam iš svėdasiškių draugijos „Alaušas“ įkūrėjų Vytautui Rimšai. Telefoniniu pokalbiu visus organizacinius klausimus išsprendėme operatyviai. Vytautas drąsiai padiktavo: „Leidėjas – Svėdasiškių draugija „Alaušas“, vyr. redaktorius – Algimantas Indriūnas, redkolegijos pirmininkas – Vytautas Rimša, sekretorius – Stasys Gavenavičius. Aš sutikau su visais jo pasiūlymais.

**Gana įdomus ir, sakyčiau, labai sėkmingai parinktas spaudos leidinio pavadinimas...**

Skaitytojas, paėmęs į rankas spaudos leidinį, turi iš karto sužinoti, kurio krašto leidinys. Buvau įsitikinęs, kad Svėdasai privalo būti reklamuojami jau per leidinio pavadinimą, o antras žodis turi būti iš simbolių. Mano nuomone, simboliu geriausiai tinka žodis „Varpas“ – tai Vaižganto aprašytos legendos motyvas, jo išgarsintas simbolis. Aptarus visus teminius klausimus su Vytautu Rimša, pirmas laikraščio „Svėdasų varpas“ numeris 2016 m. liepos mėnesį išėjo su Anykščių rajono tarybos nario svėdasiškio miškininko Donato Tuskos vedamuuoju straipsniu „Leidinys mums ir apie mus“.

**Kokios priežastys lėmė, kad taip dažnai keitėsi vyr. redaktoriai?**

Pirmiausia svarbu pasakyti, kad laikraštyje kol kas nėra apmokamų darbuotojų, visi – entuziastai visuomenininkai. Vyr. redaktorių pasikeitimą lėmė objektyvios aplinkybės. Taip jau susiklostė, kad pirmasis vyr. redaktorius Algimantas Indriūnas dėl sveikatos būklės parašė pareiškimus, kad pasitraukia iš draugijos „Alaušas“ pirmininko ir laikraščio vyr. redaktoriaus pareigų. Vėliau šiose

pareigose sutiko dirbti Alma Švelnienė, po jos – Jolanta Baleišienė, tačiau dėl didelio užimtumo tiesioginiame darbe atlikti šias visuomenines pareigas buvo per sunku ir jos atsisakė dirbti vyr. redaktoriaus pareigose. Tolesnės redaktoriaus paieškos nedavė jokių rezultatų, teko man pačiam užimti vyr. redaktoriaus pareigas. Didelė netektis buvo mūsų uolaus talkininko, redkolegijos pirmininko Vytauto Rimšos netikėta mirtis. Tačiau, nežiūrint redaktorių kaitos, rūpinuosi, kad laikraščio leidyba nenutrūktų. Vis dėlto manau, kad laikraščiu „Svėdasų varpas“ reikėtų vyriausiojo redaktoriaus, gyvenančio Svėdasuose. Jam suteiktiau reikiamas konsultacijas.

**Ar nesunku kiekvieną mėnesį paruošti po naują „Svėdasų varpo“ numerį, praturtinant jį vis aktualesnėmis, įsimintinesnėmis publikacijomis? Atrodo, jau turite sutelkę ir nuolatinių autorių, bendradarbių ratą?**

Tiesiog akivaizdu, kad kiekvieno leidinio redaktoriaus pagrindinis rūpestis yra siekti, kad laikraštis būtų laukiamas, skaitomas. Priešingu atveju tai būtų tik bereikšmis popieriaus lapas, makulatūra. Manau, kad mes einame teisingu keliu, stengdamiesi pateikti kuo įvairesnių publikacijų, bandydami nukreipti žvilgsnį į pačias įvairiausias Svėdasų gyvenimo sritis, atsirasti įvykių sukuryje ir priminti istoriją. Todėl laikraštyje apstu istorinių temų, gyvenimo aktualijų, probleminių straipsnių, skaitytojų kūrybos. Džiugu, kad turime nuolatinių autorių, kurių rašinius dažnai spausdiname, ačiū ir naujiesiems bendradarbiams. Prisiminimais apie savo jaunystę, mokslo metus, Svėdasų gimnazijos mokytojus laikraštyje ne kartą dalijosi kraštiečiai mokslininkas doc. dr. Gvidas Kazlauskas, kultūros temomis rašo straipsnius Inga Kilienė, Ramunė Lapienytė, Dalia Paulavičienė. Labai įdomius, įsimintinus rašinius pateikia naujasis Svėdasų seniūnijos seniūnas Saulius Rasalas, savo fotoreportažais, pasakojimais skaitytojus reguliariai pradžiugina žurnalistas profesionalas Vytautas Bagdonas. Verta paminėti ir kitus autorius: Svėdasų J. Tumo-Vaižganto gimnazijos direktorę Kristiną Dilienę, mokytojas Jūratę Vetei-

kienę, Jolantą Baleišienę, Reginą Žvirblienę, Jolantą Garbauskienę, Laimutę Mažeikienę. Tikiuosi, kad autorių kolektyvas dar labiau pasipildys. Nuo to skaitytojams bus tikrai įdomiau.

**Skaitytojai vertina laikraščio kompaktiškumą, kokybę, spalvingumą ir kitokius kriterijus. Ne paslaptis, laikraščio parengimas ir išleidimas – nepigus malonumas. Anksčiau skelbdavote finansinius rėmėjus. Dabar tokių nuorodų nebesimato. Jeigu ne paslaptis, už kokias lėšas kas mėnesį pasirodo vis naujas laikraščio numeris?**

Klausimas delikatus. Bet neslėpsiu. Kai dirbi, visuomet surandi išeitį. Laikraštuko „Svėdasų varpas“ išleidimui yra sudaryta sutartis su Kauno spaustuve „Morkūnas ir Ko“. Joje dirba aukštos kvalifikacijos darbuotojai, kurie sąžiningai atlieka savo darbą. „Svėdasų varpo“ maketavimas ir išspausdinimas 100 vienetų tiražu kainuoja 80 eurų. Rėmėjai perveda pinigų tiesiogiai spaustuvei, vyr. redaktorius pateikia straipsnius, nuotraukas, o spaustuvė, atlikusi užsakytus darbus, atiduoda tiražą užsakovui.

Anksčiau rėmėjai buvo skelbiami, tačiau paskutiniuosius numerius rėmė trys Kauno verslininkai, viešintis nepanoro. Svarbu pabrėžti, kad ištisus metus leidybą rėmė svėdasiškis verslininkas Petras Baronas, kelis mėnesius įvairūs kiti Svėdasų verslininkai, draugija „Alaušas“, Gediminas Kutka, Jonas Gačius. Mano supratimu, finansavimo problemą būtų galima spręsti lengviau, jeigu „Svėdasų varpo“ vyr. redaktoriūmi dirbtų aktyvus svėdasiškis.

**Kokie būtų Jūsų ateities norai?**

Norėčiau, kad „Svėdasų varpo“ kokybė nuolat gerėtų, todėl į redakcinę grupę įtraukėme lietuvių kalbos specialistę Livetą Malcevičiūtę.

Tikiuosi, kad mūsų laikraštis ir toliau užims deramą vietą Svėdasuose, taps populiariesnis, padaugės autorių bei bendradarbių. Nuo 50-ojo numerio „aukštumos“ viltinai ir su optimizmu žvelgiu į ateitį. Aš dar norėčiau laikyti savo rankose ir skaityti 100-ąją jubiliejinį „Svėdasų varpas“ leidinį...

**Dėkoju Jums už pokalbį.**

**Linkiu geros kloties ir Jums asmeniškai, ir „Svėdasų varpu“!**

# Valstybinės premijos laureatas architektas Bronius Kazlauskas

Rokiškio apskr., Svėdasų vlsč., Vaitkūnų kaime, ant kairiojo Šetekšnos upės slėnio kalnelio esančioje sodyboje 1923 m. lapkričio 8 d. Kazį Kazlauską ir Oną Čėčytę-Kazlauskienę pradžiugino energingas pirmagimio sūnaus verksmas. Berniukas buvo pakrikštytas Broniaus vardu. Tai buvo laikas, kai Pirmojo pasaulinio karo ir Nepriklausomybės kovų nualinti, išgrobti ūkiai pradėjo atsigausti, tačiau dar visko trūko. Tamsumas nedidelėje erdvėje praplėsdavo lėtai degančios balanos skleidžiama šviesa. Balanas džiovindavo „unt pečiaus“. Ten pasišildyti mėgdavo tėvas ir sūnaitėlis. Anot mamos – visos balanos būdavo Broniuo išpaišytos nameliais. Po traukis namų projektavimui pasireiškė dar vaikystėje.

Bronius pradžios mokslus pradėjo Vaitkūnų kaimo Banių seklyčioje, o baigė Kunigiškių Juozo Tumo-Vaižganto vardo mokykloje. Kaimo ūkininkai suprato mokslo reikšmę ir kaimynai: Baronas, Pakštas, Kazlauskas kooperavosi išveždami vaikus toliau mokytis į Rokiškio gimnaziją, paeiliui kas savaitę gimnazistams nuveždami maisto.

Ūkininkai prakuto, gyveno vis geriau ir gimnazistams nupirko dviračius, kad namo galėtų parvažiuoti patys. Namie, Broniaus laukdavo mažieji broliukai, kuriuos jis pamokydavo visokių sporto pratimų, įvairių žaidimų, o labai linksma būdavo, kai vakare klėtyje penki broliai kurdavo dainušką ir „visa gerkle“ rėkdavo – dainuodavo.

Ramų gyvenimą nutraukė prasidėjęs Antrasis Pasaulinis karas. Iš Rytų į Lietuvos teritoriją įžengė Raudonoji armija: gyventojų trėmimai į Sibirą, žudymai... Vėliau iš Vakarų pasirodžiusi fašistinės Vokietijos kariauna elgėsi ne geriau.

Lietuvos generolas Povilas Plechavičius manydamas, kad nukraujavus Sovietų Sąjungai ir Vokietijai bus reikalinga kariuomenė Lietuvos nepriklausomybei atstatyti, 1943 m. pakvietė jaunuolius stoti savanoriais į taip vadinamą Lietuvos rinktinę. Rokiškio paskutinės gimnazijos klasės vaikinai, nelaukdami abitūros egzaminų, įstojo į šią rinktinę. Susirinko daugiau kaip 20 tūkstančių karių armija. Vokiečiai šiuos jaunuolius norėjo pasiūsti į frontą prieš bolševikus. Plechavičius nesutiko. Jis spėjo įsakyti, kad savanoriai skubiai išsiskirstytų. Plechavičių suėmė, dalį karių savanorių išvežė į Vokietiją darbams, kitus sušaudė, o likusieji jaunuoliai spėjo pasprukti. Bronius sugrįžo namo ir įsijungė į ūkio darbus.

1944 m. vasarą frontas persirito per Aukštaitiją, nudundėdamas į Vakarus. Prasidėjo nauja okupacija. Vyrai buvo mobilizuojami į Raudonąją armiją. Jaunuoliai nenorėjo guldėti galvų už bolševikus. Dalį



*Bronius Kazlauskas apdovanotas Lietuvos kariuomenės kūrėjų savanorių medaliu*



jaunų vyrų sugaudė ir pasiuntė į frontą, kiti paėmė šautuvus ir išėjo į mišką. Ūkininkai Balaišiai ir Kazlauskai nutarė, kad mokytus sūnus Kazimierą ir Bronių reikia paslėpti namuose, o šauktinius brolius Joną ir Juozą atiduoti į kariuomenę, nors jie buvo pasiryžę eiti į mišką. Broniui buvo įrengtos slėptuvės: kluone, tvarte ir klėtyje. Jis nuolat palaikė ryšį su partizanais. Klasės draugas – partizanų grupės vadas ateidavo išklaudyti Broniaus (jis neblogai mokėjo prancūzų, rusų ir vokiečių kalbas) paruoštos suvestinės apie politinę padėtį pasaulyje.

Netrukus karas pasibaigė, bet kareiviai Jonas ir Juozas į namus grįžo tik po penkerių metų. Būtent tada Kazys ir Bronius legalizavosi ir greitai pasislėpė Vilniuje.

Bronius, padedant buvusiam Rokiškio gimnazijos matematikos mokytojui Žemaičiui, o tuomet jau Dailės instituto profesoriui, įstojo į Architektūros fakultetą.

Nors kilo problemų dėl Broniaus atestato, vis dėlto jis sėkmingai baigė institutą. Buvo paskirtas dirbti į Lietkoopsąjungos projektavimo institutą. Jo pirmasis ryškesnis – Trakų restorano – projektas buvo įgyvendintas.

Vėliau ilgą laiką Bronius vadovavo Komprojekto instituto Visuomeninių pastatų padalinii. Už vienuolyno prie Vilnelės



*Trakų restorano projektas*



*Bronius už darbo stalo tėviškėje. Dainiaus Kazlauskos nuotr.*



pastatų rekonstrukciją ir pritaikymą Dailės instituto reikmėms, grupei inžinierių, tarp jų ir architektui Broniui Kazlauskui, buvo suteikta Lietuvos valstybinė premija.

Po Lietuvos Nepriklausomybės atstatymo, po Maskvos ekonominės blokados, po Sausio 13-osios įvykių užsakymų projektavimui sumažėjo ir Bronius išėjo į pensiją. Su žmona Julija grįžo į tėviškę Vaitkūnuose. Seklyčioje įsirengė sau darbo vietą ir projektavo individualius namus giminėms ir pažįstamiems.

Vaikūnuose – sudarė Malaišių seniūnijos veiklos planą ir kartu su vietos valdžios ir žmonių pastangomis įgyvendino.

# Valstybinės premijos laureatas architektas Bronius Kazlauskas

Atkelta iš 3 p.

Įsimintinesni darbai: suplanavo Vaižganto tėviškės teritorijos tvarkymo darbus, suprojektavo paminklo Vaižgantui postamentą ir padėjo visą tai įgyvendinti.

Bronius paruošė Vaižganto 120 metų jubiliejaus minėjimo programą ir padėjo organizuoti renginį.

Jis Kunigiškių kapinaitėse suprojektavo ir padėjo pastatyti paminklą, skirtą



Drobčiūnų miške žuvusiems partizanams, kartu su broliu Gvidu ir vietiniais aktyviais žmonėmis organizavo iškilmes paminklo pašventinimui.

Bronius Kazlauskas išsiskyrė iš kitų sovietinio laikotarpio inteligentų savo garbės supratimu, altruizmu, pagarbiu bendravimu su žmonėmis. Jis nepakentė jokio „blato“, jokio pataikavimo...

Bronius buvo Lietuvos architektų sąjungos narys ir aktyviai dalyvavo jos veikloje. Rašė straipsnius į spaudą architektūros klausimais. Savo darbuose puoselėjo tautines tradicijas.

Už darbinę ir visuomeninę veiklą Bronius buvo apdovanotas garbės raštais ir padėkomis.

Lietuvos gyventojų genocido rezistencijos tyrimų centras Bronių Kazlauską pripažino ginkluoto pasipriešinimo (rezistencijos) dalyviu ir jam išdavė Kario savanorio pažymėjimą, o Lietuvos Respub-



Sausio 13-oji. Prie Parlamento

likos prezidentas apdovanojo Lietuvos kariuomenės kūrėjų savanorių medaliu.

Bronius Kazlauskas mirė Vaitkūnuose 2004 m., palaidotas Svėdasų kapinėse.

Anūkas Simonas Kazlauskas eina senelio pėdomis – studijuoja architektūrą.

Doc. dr. Gvidas Kazlauskas

## Svėdasų seniūnijoje degė šviesūs Joninių šventės laužai

### Svėdasiškiai rinkosi į kultūros namus

Po karantino padiktuotos ilgos pertraukos renginiuose ir susibūrimuose svėdasiškiai gausiai rinkosi į Joninių išvakarių šventę.

Kaip įžanginiame žodyje sakė vedančioji Ramunė Lapienytė, švęsti kitaip, nereiškia pasikviesti Kalėdų senelį ar sudeginti Morę Joninėms. Šventė prasidėjo Svėdasų meno mėgėjų teatro „Miražas“ spektakliu, vieno veiksmo komedija pagal Kazį Sąją „Kepurė dega“. Režisavo Ramunė Lapienytė. Nuotaikingame spektaklyje vaidino Regina Nakienė, Diana Paceva, Laima Jakubonienė, Alma Švelnienė, Stanislovas Žekonis ir Vytautas Datenis.

Po spektaklio veiksmas persikėlė į kultūros namų kiemėlį, kur pasirodė mišrus meno mėgėjų vokalinis ansamblis „Širdies melodija“, jis atliko vokales, instrumentines ir tradicines Joninių dainas, skaitovai užliūliavo poezijos posmais. Po kultūrininkų programos norintys šėlo diskotekoje iki prašvintant. Gėlėmis buvo apdovanoti šventės kaltininkai Jonai, Janinos ir Rasos, užkurtas didžiulis Joninių laužas. Na ir, be abejo, jaunimas ieškojo paparčio žiedo.

Dar kartą įsitikinome, kad geras oras ir žmonių širdžių šiluma visuomet daro stebuklus.

**Alma Švelnienė**

### Joninių šventė – naujai sutvarkytame parke

Tradicinė Joninių šventė, organizuojama daugelį metų Anykščių kultūros centro Vaitkūnų skyriaus, šiemet iš tikrųjų buvo netradicinė.

Pirmą kartą renginys organizuotas kartu su partneriais – neseniai įsikūrusia Vaižganto krašto bendruomene. Ir vyko šventė, kaip įprasta, nebe prie kultūros namų Vaitkūnuose, o jaukiame parke Kunigiškių kaime šalia buvusio kolūkinių laikų mechanizacijos kiemo. Tiesa, dar iki Joninių Vaižganto krašto bendruomenė organizavo keletą talkų, kurių metu apleistas, daugelį metų netvarkomas, neprižiūrimas parkas buvo išvalytas nuo šiukšlių, menkaverčių krūmų, piktžolynų plantacijų. Talkų metu buvo išvalytas ir parko gale esantis tvenkinys, iš kurio ištraukta net dvi dešimtys paskandintų didžiulių sunkvežimių ir traktorių padangų...

Taigi, į Joninių šventę susirinko rekordinis skaičius aplinkinių vietovių gyventojų ir pas juos užsukusių svečių. Renginio organizatoriai pasirūpino, kad tą vakarą netrūktų pramogų, geros nuotaikos, senųjų tradicijų atgaivinimo. Poezijos posmais, Joninių šventės tradicijų priminimų šventę pradėjo vedančiosios Aldona ir Eglė. Muzikiniiais kūriniiais linksmino Sigutė Kovienė ir Mindaugas Antanėlis. Organizuota įvairių konkursų, varžybų, kur pralaimėjusių nebuvo. Juk laimėjo draugystė, bendruomeniškumas, gera nuotaika. Vaitkūnų kultūros namų darbuotoja Aldona Bagdonienė ir Vaižganto krašto bendruomenės pirmininkas Pranas Maišelis nepagalėjo prizų ir siurprizų. Prie Joninių laužo pagerbti Jonai ir Janinos, o merginos tvenkinio vandenyje plukdė vainikėlius. Iki paryčių organizuota gegužinė. Ir taip pakilią nuotaiką šventės dalyviams dar pakėlė apsilankęs ir su visais nuoširdžiai



Iš kairės į dešinę antra Anykščių kultūros centro Vaitkūnų skyriaus padalinio vadovė Aldona Bagdonienė, penktas- Vaižganto krašto bendruomenės pirmininkas Pranas Maišelis. Nuotraukos autoriaus



Smagu pasižokti prie Joninių laužo

pabendraavęs naujasis Svėdasų seniūnijos seniūnas Saulius Rasalas su žmona.

Šis bendras renginys akivaizdžiai parodė, kad tokie bendruomeniškumo sambūriai reikalingi, todėl ateityje jų bus organizuojama dar daugiau.

**Ignas Jakubonis**

**Vyr. redaktorius** Stasys Gavenavičius

tel. 8 677 71514

**Leidėjas** Svėdasų literatų klubas „Sietuva“

kodas 154314137

ISSN 2424-5801

**Redakcinė grupė:**

Inga Kilienė tel. 8 687 57137

Liveta Malcevičiūtė, tel. 8 605 00761

**Spaustuvė** „Morkūnas ir Kō“,

Draugystės g. 17, LT-51229 Kaunas

El. paštas: spaustuvė@morkunas.lt

Maketuotojas Rimantas Leitanas